

РЕШЕНИЕ

№ 1213

гр. София, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 27.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **10432** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба вх.№ 53-04-755#4/21.10.2021г. по описа на Дирекция ОДОП-гр.С., от А. Д. А. ЕГН [ЕГН] с адрес –за кореспонденция - [населено място], [улица], ет.3, ап.14, срещу Ревизионен акт№ Р-22002220004814-091-001/18.05.2021г., издаден от К. Г. М. – орган, възложил ревизията и Е. М. И. - Г.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1512/28.09.2021г. на Директора на Дирекция“ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

В жалбата са изложени аргументи, че оспореният РА е незаконосъобразен, тъй като е допуснато нарушение на основни принципи на данъчното законодателство, съществено са нарушени процесуалните правила, нарушен е и материалния закон.Извършените от органите по приходите фактически констатации са явно необосновани. Органите по приходите не са ангажирали доказателства относно твърдението си, че констатираните „доходи, са от други източници“. Прави се възражение за изтекла погасителна давност за установените данъчни задължения за 2013г. Моли съда да отмени ревизионният акт. Претендира разности. В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.К., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по делото –Директора на ОДОП –С. при ЦУ на НАП оспорва жалбата чрез процесуалния си представител –юрисконсулт К., която смята че оспорения ревизионен акт е законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен на жалбоподателя на 03.06.2021г. Жалбата до директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е подадена на 17.06.2021г. /вх. № 94-А-296 по описа на ТД –НАП С./. Решение № 1512/28.09.2021г на Директора на ОДОП С. е постановено при условията на чл.156 ал.6 от ДОПК във връзка с постъпила жалба срещу РА до АССГ с вх.№ 53-04-755/21.09.2021г.т.е. жалбата е редовна.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002220004814-020-001/10.08.2020г.. издадена от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“, при ТД на НАП С., оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112 ал.2. т.1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. /лист 31-32 от делето/, е възложено извършването на ревизия на А. Д. А. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2011 г., 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 31.08.2020 г. Съгласно чл. 114. ал. 1 от ДОПК считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 30.11.2020 г. По реда на чл. 113 ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът за извършване на ревизията е продължен до 29.01.2021 г. със ЗВР №Р-22002220004814-020-002/24.11.2020 г.. издадена от органа възложил ревизията.

Ревизията е повторна за установяване на задължения на жалбоподателя за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2011 г., 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. Възложена е в изпълнение на указания, дадени с Решение №1142/22.07.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С.. С решението е отменен РА №Р-22221017008218-091 -001/28.02.2020 г.. издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията, и И. Р. Н. - ръководител на ревизията, с който са определени данъчни задължения за посочените периоди и преписката е върната за извършване на повторна ревизия.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22002220004814-092-001 /22.03.2021 г.. връчен лично на 24.03.2021 г. В удължения срок по реда на чл. 117. ал. 5 от ДОПК не е подадено възражение срещу РД.

Ревизията приключва с РА № Р-220022200048 14-091 -001 /18.05.2021г. издаден от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. орган, възложил ревизията, и Е. М. И.-Г., на длъжност главен инспектор по приходи при ТД на Н. С. - ръководител на ревизията. РА е връчен лично на лицето на 03.06.2021г.

С Ревизионния акт са установени данъчни задължения чл. 17 от ЗДДФЛ за 2013 г.2014 г.2015 г. и 2016 г. в общ размер на 21 471.51 лв., ведно с лихви 13 030.16 лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че жалбоподателят А. Д. А. е местно физическо лице по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ. Не е сключил граждански брак. Няма придобито недвижимо имущество Едноличен собственик на капитала и управител е на [фирма] с предишно наименование ..А. -В.“ ЕООД. За ревизираните

периоди не са декларирани данни от трети задължени лица за наемането му на трудови договори и за платени възнаграждения по извънтрудови правоотношения. За ревизирия период, жалбоподателя не е подавал годишни данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ. Подавани са декларации обр.1 чрез [фирма] с данни за „самоосигуряващо се лице“, с посочен осигурителен доход от 420 лева.

Документи и обяснения при извършване на повторната ревизия от жалбоподателя не са представени. Такива са представени пред решаващия орган при оспорване на ревизионния акт по административен ред.

При предходната ревизия, жалбоподателят е декларирал, че основният му източник на доходи е от търговско дружество [фирма]. В тази връзка е извършена насрещна проверка на дружеството, като последното не е представило документи, справки и писмени обяснения.

В хода на ревизията е установено, че жалбоподателят А. е получил заеми, както следва: през 2013 г. е получил заемни средства в общ размер на 12 293,60 лв. /в т.ч. от [фирма] 4 293,60 лв. и от [фирма] - 8 000,00 лв./. През 2014 г. - в размер на 2 512.32 лв. от [фирма]., През 2015 г. - в общ размер на 46 730.53 лв. /в т.ч. от [фирма] - 5 739.23 лв.. от [фирма] - 1 770,02 лв. и от [фирма] - 39 221,28 лв./ и през 2016 г. - в размер на 10 285.25 лв. от [фирма]/.

В договори за потребителски паричен кредит №2124944 от 13.01.2016 г. и №1759535 от 23.03.2015 г. с [фирма] е посочено, че А. А. получава основен доход в размер на 5 000.00 лв. от „А. — Х.“ Е. на 1-во число на месеца.

Установено е, че А. А. е предоставил парични средства на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, в което е управител и едноличен собственик на капитала, за осъществяване на дейността на последното през 2013 г. в размер на 800,00 лв., 2014 г. - 10 600,00 лв., 2015 г. - 26 385,00 лв. и 2016 г. - 58 789,00 лв., които са определени като „предоставени парични заеми на трети лица“. Предоставянето на паричните средства е извършено чрез плащане по банков път на задължения на дружеството към доставчици и захранване на сметката му чрез превод от собствени банкови сметки на жалбоподателя.

А. А. изрично е декларирал, че е захранвал сметките си с пари на дружество, извършвал е плащания от негово име и е получавал суми във връзка с дейността му. Установено е, че А. А. е захранвал сметките си, както следва:

За 2011 г. в размер на 2 612,00 лева

За 2012 г. в размер на 2633,01 лева

За 2013 г. в размер на 66 036,42 лева

За 2014 г. в размер на 79 213,58 лева

За 2015 г. в размер на 60019,24 лева

За 2016 г. в размер на 77 214,00 лева

Видно от доказателствата по преписката, с придружително писмо от 19.01.2017 г. при извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства А. А. е декларирал, че основният му източник на доходи за ревизирия период е от [фирма]. Относно твърдението на ревизираното лице, че получава основен доход в размер на 5 000.00 лв. от „А. — Х.“ Е. на 1-во число на месеца, няма данни и доказателства за същото. При извършена справка – Данни за осигуряването по ЕГН за периода 01.01.2011 г. – 31.12.2016 г. се установява, че ревизираното лице се е осигурявало през целия ревизиран период като самоосигуряващо лице с осигурител [фирма] с осигурителен месечен доход от 420 лева.

При извършена проверка в информационната система на НАП, органите по приходите са установили издадените фактури на името на жалбоподателя за закупени стоки и услуги, подробно посочени и конкретизирани на стр.9-16 от номерацията на ревизионния доклад.

Поради непредставяне на изисканите документи от ревизираното лице и от дружество [фирма], на което А. А. е управител и едноличен собственик на капитала и приобщените с Протокол КД-73 за присъединяване на документи от друго производство № Р-22002220004814-П.-001 /19.01.2021г. доказателства и представени документи по повод на извършена ревизия, приключила с РА № Р-22221017008218-091-001/28.02.2020 г., в хода на ревизията, ревизиращият екип е възприел изложените факти и обстоятелства установени в хода на предходната ревизия.

През ревизирания период жалбоподателят не е получавал доходи от трудови правоотношения. За ревизираното лице не възникнало и задължение за подаване на ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ.В хода на ревизията, жалбоподателят не е представил декларация за наличност на парични средства в брой към 01.01.2011 г., както и изисканите документи по отношение на получени доходи, източниците им и притежаваното имущество, както и документи свързани с произхода на предоставените от лицето заеми на ЮЛ и ФЛ. В отговор на запитаните институции също не са установени данни за притежавано имущество и получени доходи.

При извършена проверка в информационния масив на НАП, органите по приходите са установили, че за ревизирания период лицето е било осигурявано в [фирма] като самоосигуряващо се лице през периода 01.01.2011г.-31.05.2016г., но доходи не са изплащани. Осигурителния доход е в размер на 420,00 лв. Извършена е проверка за подавана справка по чл.73 от ЗДДФЛ от предприятия и самоосигуряващи се лица-платци на доходите за ревизирания период относно получени от лицето доходи, при която се установява, че за периода не са изплащани доходи по извънтрудови правоотношения на АКЕКСАНДЪР А..

В изпълнение на указанията, дадени с Решение 1142/22.07.2020г. на директора на ОДОП –С. е извършена насрещна проверка на [фирма].Представени са придружително писмо/обяснителна записка от главния счетоводител на [фирма] и копия на договори за покупко-продажби на МПС: договори за финансов лизинг, ведно с погасителни планове: свидетелство за регистрация на МПС: Приемо-предавателни протоколи, молби за прехвърляне на собственост върху МПС; справки за плащанията. С договор за покупко –продажба на моторно –превозно средство от 26.03.2015г. ревизираното лице е закупило лек автомобил М. GL 320 CDI с рег. [рег.номер на МПС] от [фирма], понастоящем [фирма] във връзка с договор за лизинг № 85570 от 07.01.2015г. сключен със [фирма], който през 2015г. е платил лизингови вноски в размер на 38 696,92 лева. Същият автомобил е продаден на [фирма] с договор за покупко –продажба на МПС от 21.06.2016г., за сумата от 30 000 лева, който доход е необлагаем по ЗДДФЛ.

Установено е, че във връзка с договор за лизинг № 94991 от 28.06.2016г. със [фирма] през 2016г. жалбоподателят е платил лизингови вноски за ползване на лек автомобил М. G55 А. 63 Optica, който е прехвърлен със споразумение от 18.11.2016г. на [фирма] за сумата в размер на 17 881,67 лева./ заплатени лизингови вноски по лизинговия договор/

Ревизиращият екип се е позовал на гореизброените доказателства, събрани от

информационния масив на НАП, предоставена информация от трети лица и други контролни органи, както и от предоставени от ревизираното лице документи, справки и декларации с оглед определяне на облагаема база (основа да облагане). А. А. изрично е декларирал, че е запазил сметките си с пари на дружество, извършвал е плащания от негово име и е получавал суми във връзка с дейността му. От страна на дружеството липсват, не са представени документи, доказващи твърдението на жалбоподателя.

Ревизираното лице предоставя в табличен вид на хартиен носител движенията по банковите сметки по години - 2013г., 2014г., 2015г., 2016г. като е посочил следното: „Където е видно, че поради некомпетентност от моя страна съм правил вноски на парични средства взети от касата на [фирма] съм нареждал преводи за сметка на дружеството за наеми и др. разходи. Също така съм прехвърлял многократно суми между собствени сметки, както и от сметката и в сметката на дружеството си. "

В хода на извършената ревизия за периода 01.01.2011г. -31.12.2016г. на лицето е връчено ИПДПОЗЛ № Р-22002220004814-040-001 /24.11.2020 г., като са изискани документи, справки, декларации и писмени обяснения. В указания 14-дневен срок за представяне, задълженото лице не е представило посочените документи, справки и писмени обяснения

Органите по приходите са предприели процесуални действия за установяване на наличните парични средства в брой, които А. е притежавал към 1 януари и 31 декември на всяка година, попадаща в обхвата на ревизията. В хода на двете ревизионни производства не са декларирани конкретни размери на парични средства в брой и не са представени документи за това. Преценено е, че към 01.01.2011 г. жалбоподателят е притежавал пари в брой в размер на 5 000.00 лв. Съобразявайки паричните средства, които е притежавал към 1 януари на всяка година, попадаща в обхвата на ревизията, получени и платени суми в брой, изтеглени и внесени пари по банковите сметки, и възстановени суми в брой на [фирма]. ревизиращият екип е приел, че към 31.12.2011 г. /01.01.2012 г./ А. Д. А. е притежавал парични средства в брой в размер на 6 583.06 лв. и към 31.12.2012 г. / 1.01.2013 г./ - 1 974.20 лв.. а към 31.12.2013 г. /01.01.2014 г./31.12.2014 г./01.01.2015 г./, 31.12.2015 и /01.01.2016 г. / и 31.12.2016 г.. не е притежавал такива.

С Искане за представяне на документи и писмени обяснения от ЗЛ № Р-22002220004814-040-002/19.01.2021 г. е връчено и Уведомление на основание чл.124, ал. 1 от ДОПК, в което е посочено, че основата за облагане с данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за период 01.01.2011 г. – 31.12.2016 г. ще бъде определена по реда на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК. Не е представена и попълнена от А. декларация по чл.124, ал.3 от ДОПК за 2011 г., 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. Съобразно чл.122, ал.1 от ДОПК, органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал.2 основа, когато е налице едно от обстоятелствата изброени от т.1 до т.7 на алинея 1 от чл.122 на ДОПК. Органите по приходите са констатирали наличието на три от визираните обстоятелства, а именно: Налице са обстоятелства по чл.122, ал.1, т.1, т.2, т.5 от ДОПК, а именно:

т. 1 - до започване на ревизията не е подадена декларация, когато задължението се определя по декларация;

т. 2 - налице са данни за укрити приходи

т. 5 - документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци,

липсват - не са представени,

В резултат на гореизложеното и при наличие на визираните обстоятелства по чл.122, ал.1, т.1, т.2 и т.5, ревизиращия екип е определил основа за облагане с Данък върху доходите на физическите лица, като взел предвид вида и характера на фактически получените доходи, платените данъци, разходваните парични средства, движението и остатъците по банковите сметки, официални документи с достоверни данни, както и обичайният размер на разходите за живот, издръжка, обучение и лечение и съответно точки 1,2, 3, 4, 8, 10, 13, 14 и 16 на изброените в ал.2 на чл.122 от ДОПК условия.

За 2013г. ревизиращият екип на основание чл.122 ал.2 във връзка с чл.122 ал.1 т.1, т.5 и т.7 от ДОПК е определил несъответствие в размер на 63003 лева, въз основа на което е определена данъчна основа в същия размер, формирана основно от внесени суми на каса по банковите сметки на жалбоподателя, и съответно данъчно задължение на основание чл.58 ал.1 от ЗДДФЛ в размер на 6300 лева и са начислени лихви в размер на 4409,45 лева.

За 2014г. е установено несъответствие в размер на 82002,77 лева, формирана основно от внесени суми на каса по банковите сметки на жалбоподателя, което по смисъла на чл.123 ал.1 от ДОПК представлява недеклариран доход от друг източник. Определена е данъчна основа в размер на 81822,59 лева.

За 2015г. е установено несъответствие в размер на 61234,89 лева, което е формирано основно от внесени суми на каса по банковите сметки на жалбоподателя, и представлява данъчната основа за същата година.

За 2016г. е установено несъответствие в размер на 8474,61 лева и представлява данъчната основа за същата година.

На основание чл. 48 от ЗДДФЛ, с РА са определени задължения на А. Д. А. за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2013 г. в размер на 6 300.30 лв., 2014 г. - 8 200.27 лв., 2015 г. - 6 123.48 лв. и 2016 г. - 847.46 лв. За невнасянето им в приход на бюджета в законоустановените срокове са определени лихви за забава в общ размер на 13 030.16 лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни квалифицирани електронни подписи. Ревизионният акт е издаден от органи с материална компетентност. Същият е издаден от компетентен орган в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 и чл.118 ал.2 от ДОПК. С оглед представените писмени доказателства от ответника и CD диск, съдът прави извода, че органът възложил ревизията и ръководителя на ревизията са притежавали валиден КЕП. Възражения относно валидността на подписите от жалбоподателя не се прави в настоящото съдебно производство. За да определи данъчна основа по реда на чл.122 ал.2 във вр. с ал.4 от ДОПК, ревизиращият екип в хода на възложената му ревизия е констатирал, наличие на основанията на чл.122 ал.1 т.1, т.2 и т.5 от ДОПК - т. 1 - до започване на ревизията не е

подадена декларация, когато задължението се определя по декларация; т. 2 - налице са данни за укрита приходи т. 5 - документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци, липсват - не са представени, В тази връзка, както вече бе посочено и на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК е връчено уведомление, с което ревизираното лице е било информирано, че основата за облагане с годишен данък по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2016 г. ще бъде определена по реда на чл. 122 и следващите от ДОПК.

Жалбоподателят е уведомен за това по предвидения в закона ред, като му е предоставен 14-дневен срок за вземане на становище и представяне на доказателства. Изискано е да представи декларация за имуществото си, вида и размера на направените разходи, както и всички източници на безвъзмездно финансиране и техния размер - по образец, утвърден от изпълнителния директор на Н.. Становище и декларации не са представени.

При предходното ревизионно производство жалбоподателят е представил декларации по чл. 124. ал. 3 от ДОПК за всяка от спорните години, изготвени на 04.07.2019 г. Със същите е декларирал, че през ревизираните периоди е получавал доходи от извънтрудови *правоотношения*, с източник - участия в търговски дружества. Посочил е, че е имал разкрити банкови сметки в [фирма] и „У. Б.“ АД. и е управител на [фирма]. Заявил е, че през 2015 г. е придобил автомобил на стойност 45 000.00 лв., а през 2016 г. - автомобил на стойност 117 000.00 лв., за покупката на които е декларирал разходи за придобиване на имущество - автомобил на кредит, на изплащане. Декларирал е, че на 23.03.2015 г. е получил кредит от [фирма] в размер на 50 000.00 лв., представляващ доходи от кредит, на 29.01.2016 г. - 10 000,00 лв. и на 13.01.2016 г. - 3 000.00 лв.

При проверка относно спазването на данъчното законодателство, с придружително писмо от 19.01.2017 г. - А. Д. А. е декларирал, че основният му източник на доходи за периодите от 01.01.2011 г. до 31.12.2016 г. е от [фирма],

В хода на ревизионното производство липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице, актът е съобразен със закона.

Съгласно чл. 160, ал. 3 от ДОПК съдът дължи произнасяне по съществуващото на спора, т.е. в случая дали е налице материалноправно основание за определяне на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. на жалбоподателя и ако е налице такова основание, следва да се извърши преценка дали размерът на дължимия данък е правилно определен от органите по приходите.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл.122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на обратното, когато наличието на основанията по чл.122, ал. 1 от ДОПК е

подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи оспорващият. Следователно, в производството по съдебно обжалване на РА, издаден по реда на чл. 122 от ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдяните от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За да се приложи обаче презумпцията по чл.124, ал. 2 от ДОПК, фактическите констатации, на които се позовават органите по приходите следва да са подкрепени от надлежни доказателства, в противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизириания субект.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени от закона в разпоредбата на чл.122, ал. 1, т. 1 – т. 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите правилно са приели, че за процесните периоди е изпълнен фактическият състав на чл. 122. ал. 1 т. 1 и т. 2от ДОПК. Налице са данни за укрити доходи от жалбоподателя, получени от „А. - Х.“ Е., които не са декларирани по надлежния ред. Спазена е нормативно регламентираната процедура за това по чл. 124 от ДОПК - задълженото лице е уведомено по предвидения в закона ред и от него е изискано да декларира точният размер на доходите и извършени разходи за ревизираните периоди с декларация по чл. 124. ал. 3 от ДОПК. Изследвани са относими обстоятелства за определяне на данъчните основи, регламентирани в чл. 122. ал. 2 от ДОПК. а именно: платени данъци и осигурителни вноски, движение и остатъци по банкови сметки, сключени договори и др., данни за които са описани в констативната част на РД.

В случая, органите по приходите са установили наличие на обстоятелства за провеждане на ревизията по реда на чл. 122 от ДОПК и в рамките на оперативната си самостоятелност са взели решение за преминаване към особения ред за установяване на данъчните основи.

Установени са данни за недеklarирани доходи, въз основа на което е възникнал недостиг на парични средства за покриване на констатираните разходи на жалбоподателя, чийто размер не се оспорва от последния. Както твърди и А., източник на доходите му е [фирма]. Тъй като от дружеството не са представени никакви писмени доказателства, при извършената насрещна проверка, органите по приходите правилно са съобразили и взели в предвид извършената ревизия на дружеството по ЗКПО за относимите данъчни периоди 2014г., 2015г. и 2016г. При нея е констатирано, че счетоводството на дружеството не дава възможност за определяне на данъчните основи за облагане с корпоративен данък по реда на материалния закон и същите са формирани по реда на чл.122 от ДОПК. В тази връзка е направен извод и от

решаващия орган, че търговското дружество не разполага с доказателства даващи възможност за безспорно установяване на взаимоотношенията му с жалбоподателя.

С депозираната пред съда жалба, жалбоподателят не оспорва наличието на предпоставките на чл.122 и чл.124 от ДОПК и избраният особен ред за провеждане на ревизионното производство. Спорен е въпроса, относно размерът на определените годишни данъчни основи за 2013г.,2014г., 2015 и 2016г., както и наличието на хипотезата на чл.35 т.6 от ЗДДФЛ.

Жалбоподателят твърди, че органите по приходите не са ангажирали никакви доказателства, които да подкрепят твърдението им, че така посочените за всяка една година средства, с които жалбоподателят е захранвал банковите си сметки, представляват „ доходи от други източници“.

Възразява, че органите по приходите не са взели под внимание, твърденията и представените от жалбоподателя писмени доказателства, че е захранвал банковите си сметки с оборотни парични средства от касата на дружеството. Този факт, според жалбоподателят е виден от представения от него договор от 03.01.2013г., въз основа на който последният е действал като довереник на дружеството и като такъв е захранвал сметките си по нареждане на доверителя и е плащал респективно предавал парични суми от името и за сметка на доверителя. Налице било фактическо предаване на суми като отчетна сделка към доверителя и плащане на задължения на доверителя.

Решаващият орган не е кредитирал представеният договор и съответно нареждания за получаване на суми на каса. Мотивирал, се е с обстоятелството, че доказателствата са представени след приключване на повторното ревизионно производство и същите документират благоприятни за жалбоподателя факти и обстоятелства и са подписани единствено от него /в т ч като представляващ дружеството. Посочено е, че в случай, че тези документи са съществували към посочените в тях дати на съставяне, за жалбоподателя не е имало никаква пречка, точно обратното - на основание чл. 37. ал. 2 от ДОПК, за него е съществувало задължение за представянето им както в хода на двете ревизионни производства, така и при ревизията, съответно при насрещната проверка на притежаваното и управлявано от него дружество. В хода на всички протекли до момента производства цитираните документи не са ангажирани като доказателства, нито са излагани твърдения за съществуването им. Предвид това е приел, че тези документи са новосъздадени за целите на производството по оспорване на ревизионния акт с оглед формулиране на благоприятни за жалбоподателя твърдения. Последните се свеждат до твърдението, че въпреки притежаването и управляването на търговско дружество с реално извършвана стопанска дейност, приходи и постъпления на парични средства във връзка с нея, жалбоподателят не е реализирал никакъв доход в резултат на притежаването и управлението на търговското дружество, нито от какъвто и да било друг източник за целия ревизиран период, едновременно с това не е разполагал и с никакви други източници средства за издръжка и живот, но

въпреки това е ползвал банкови кредити, по които е внасял погасителни вноски, придобивал е гореописаните луксозни превозни средства, и е обезпечавал необходимите за живота и издръжката си парични средства. Това е било възможно и е извършено със средства от дейността на притежаваното и управлявано от него дружество. От обстоятелството, че жалбоподателят се е разпоредил в своя полза с тези средства, като е захранвал банковите си сметки, съответно използвал ги е за откриване на срочни депозити, погасяване на задължения към трети лица, включително и банкови кредити, не се е разчитал по никакъв начин с дружеството във връзка с получаването и използването им, следва че така извършените от него разходи за захранване на банковите му сметки, представляват разпоредителни действия и действия по управление на негови собствени парични средства, представляващи облагаем доход по смисъла на чл. 12 от ЗДДФЛ. Тези доходи не са декларирани по реда на посочения закон, за тях не е начислен и платен и данък по чл. 48 ал. 1 от ЗДДФЛ, поради което правилно и основателно са включени във формираната по особения ред на чл. 122 от данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ с произтичащите от това задължения за данък върху доходите на физическите лица.

Съдът намира, че изводите на решаващия орган са обосновани и законосъобразни.

Представеният договор от 03.01.2013г. и нареждания за получаване на суми са частни удостоверителни документи, с които жалбоподателят цели да докаже, че сумите, с които е захранвал собствените си сметки, са собственост на дружеството, чийто едноличен собственик и управител е именно жалбоподателят. В хода на проведените първоначална и повторна ревизия, нито А. А., нито [фирма] са представили цитирните писмени доказателства. Отделно от това, счетоводството на [фирма] не позволява да се установи наличието именно на така твърдяните от А. факти и обстоятелства. Предвид това, съдът намира, че новопредставените доказателства, са създадени именно за целите на настоящото производство, с оглед оборване констатациите на органите по приходите и не удостоверяват реално настъпили факти и обстоятелства.

Правилно ревизиращите органи са определили установения при ревизията недостиг от парични средства за покриване на разходите на лицето като доход от други източници по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ. В чл. 6 от ЗДДФЛ е регламентирано, че местните физически лица, какъвто е жалбоподателят, са носители на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република България и в чужбина. Чл. 35. т. 6 от ЗДДФЛ гласи, че облагаемият доход за доходи от други източници е брутната сума на облагаемите доходи, придобити през данъчната година от всички други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на ЗКПО. Аргументирано и обосновано органите по приходите, извършили ревизията, са определили

размера на данъка за доходи от други източници, като са съобразили паричните средства, с които е разполагал жалбоподателят в брой и по банкови сметки към 1 януари и 31 декември на всяка от ревизираните години, направените от него разходи и получени парични средства.

А. А. не е декларирал с какви парични средства в брой е разполагал към 1 януари и 31 декември на всяка от годините., попадащи в обхвата на ревизията, правилно с прието, че с притежавал такива към 01.01.2011 г. в размер на 5 000,00 лв.. а за наличните такива след това са взети предвид установените при ревизията данни за изтеглени и внесени парични средства от банковите сметки и осъществени плащания в брой,

Налице са подлежащи основи за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2013 г.. 2014 г.. 2015 г. и 2016 в размерите, определени с ревизионния акт.

Превишението с неустановен произход на разходите над приходите за ревизираните годишни данъчни периоди е основание за прилагане на оборимата презумпция по чл.123 ал.1 т.2 от ДОПК, която не изисква установяването на източника на дохода, а го презюмира извън тези обстоятелства. Единствено и в случай, че настоящата ревизия бе проведена по общия ред, какъвто настоящият случай не е, тогава не може на физическото лице да се определи данъчно задължение на основание чл.35 т.6 от ЗДДФЛ, върху данъчната основа, равна на превишението с неустановен произход на разходите над приходите за всеки един от годишните данъчни периоди. В тази връзка е и Тълкувателно решение № 11/03.12.2021г. на ВАС –ОСС от I и II ра колегия на ВАС по тълкувателно дело № 3/2020г. Съгласно разпоредбата на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗДДФЛ брутната сума на доходите, придобити от задължените лица през данъчната година от всички други източници, които не са изрично посочени в ЗДДФЛ и не са обложени с окончателни данъци по реда на ЗДДФЛ или с окончателни данъци по реда на ЗКПО, се третира за данъчни цели като облагаем доход.

Относно направеното в жалбата възражение за изтекла погасителна давност за определените данъчни задължения за 2013г., съдът намира, че същото е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.171 ал.1 от ДОПК публичните задължения се погасяват с изтичане на 5-годишен давностен срок, считано от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по –кратък срок. Предвид това, правилно както е отбелязал и жалбоподателят, давностният срок започва да тече от 01.01.2015г. С връчване на Заповедта за възлагане на първоначално проведената ревизия, а именно на 27.11.2017г. съгласно разпоредбата на чл.172 ал.1 т.1 от ДОПК давността е спряла да тече, но за една година-т.е. до 27.11.2018г. т.е. 5-годишният погасителен давностен срок би следвало да изтече на 31.12.2020г.Едновременно с това, обаче, съдът съобрази и обстоятелството, че още с възлагане на първата ревизия по отношение на жалбоподателя са наложени предварителни обезпечителни мерки

– Постановление изх.№ С180022-023-0001843/15.05.2018г. на публичен изпълнител, издадено на основание чл.121 ал.1 от ДОПК. По оспорения ревизионен акт и при проведеното повторно ревизионно производство, видно от посоченото в ревизионния доклад, също е издадено Постановление № С200022-179-0005189/24.09.2020г. на публичен изпълнител за налагане на предварителни обезпечителни мерки именно в хода на висящото повторно ревизионно производство по отношение на физическото лице А. Д. А.. След служебно извършена проверка от съда на електронния адрес на АССГ, съдът констатира, че с Определение № 991/10.02.2021г. по адм.дело № 806/2021г. на АССГ, 63 състав е продължен срокът на наложените на А. Д. А. предварителни обезпечителни мерки с Постановление № С200022-179-0005189/24.09.2020г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. за срок до приключване на ревизионното производство, с издаване на надлежен акт по чл.119 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл.172 ал.1 т.5 от ДОПК давността спира с налагане на обезпечителни мерки. Към настоящият момент, въпреки че е издаден ревизионен акт, същият е предмет на обжалване, поради което давността не тече и е спряна на основание чл.172 ал.1 т.4 от ДОПК. Предвид изложеното, следва да се приеме, че 5-годишният давностен срок все още не е изтекъл, тъй като същият е спрял първоначално да тече с налагане на обезпечителните мерки, а след това на основание чл.172 ал.1 т.4 от ДОПК, поради което възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност за определените и установени данъчни задължения по ЗДДФЛ за 2013г. съдът, приема за неоснователно.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореният ревизионен акт е законосъобразен, като издаден от компетентен орган, при липса на допуснати съществени нарушения на правилата на ДОПК, в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да се присъдят разноски, които са своевременно заявени от процесуалния му представител и на основание чл.8 ал.1 т.4 от Наредба № 1 от 09.07. 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва жалбоподателят да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 1745,05 лева.

Воден от горното и на основание чл.160 ал.1 и чл.161 ал.1 от ДОПК, АССГ – III – то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. А. с адрес –за кореспонденция - [населено място], [улица], ет.3, ап.14, срещу Ревизионен акт№ Р-22002220004814-091-001/18.05.2021г., издаден от К. Г. М. – орган, възложил ревизията и Е. М. И. - Г.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1512/28.09.2021г. на Директора на Дирекция“ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, с

който са установени допълнителни данъчни задължения по чл.17 от ЗДДФЛ за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. в общ размер на 21471,51 лева ведно с лихви в общ размер на 13 030,16

Осъжда А. Д. А. ЕГН [ЕГН] заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при ЦУ на НАП сумата в размер на 1745,05 лева /хиляда седемстотин четиридесет и пет лева и пет стотинки /лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: